

ствена, божественият лик на неговата вълшебница попада под "Булото на срам и грях", нейната девическа чистота съжителства със "срамното" и "греховно" начало. Това е *"чудовищно дете на престъплението и позора"*, родено в *"гняс и срам"*, кърмено *"с отровното мляко на змията"*. Поетът ни дава ясно да разберем, че красотата на любимото същество, колкото и да е божествена и вълшебна, е *"обзидана в тъми"*. притисната от *"гърдите на земята"* някаква "Загадка... под тоя небосвод, нито загатната, нито решима".

Ето още едно доказателство за тази неразрешима загадка:

Душата ми се мъчи в глад и жажда,
но твоята душа се не обажда,
душата ти, дете и божество...
Мълчание в очите ти царува:
душата ти се може би срамува
за своето вълшебно тържество.

Яворов иска да ни каже, че ако ликът на любимото същество е божествено възвишен и детски невинен, то истина е и това, че този лик непременно ще бъде осквернен от жадната и гладна плът на човека. Затова любовното чувсжво взето само за себе си съсредоточава своето собствено отрицание и се превръща в преходно преживяване. Ликът на любимото момиче може да е вълшебен, нейните хубави очи да напомнят за *"музика-лъчи"*, но тези лъчи и музика просветват през греховната, макар вълшебна и божествена обвивка. Прекрасният образ на любимото същество не е в състояние да предотврати жаждата за плътски страсти, подхранвани от *"отровното мляко на змията"*. Затова смъртта се оказва победителка, *"призракът на смъртта"* господство в света. Всъщност любовта идва да потвърди нашето непрекъснато умиране, ние сме безпомощни зрители на това, което тлее и се изплъзва от нашата власт.

"Ужасният призрак" "Смъртта"

Възниква нов въпрос - трябва ли все пак по някакъв начин да се противопоставяме на победоносното шествие на този "ужасен призрак"? Ето отговорът на Яворов, предложен в "Смъртта":